

Arrest

nr. 156 223 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 april 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 11 december 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 28 december 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij diende op 10 maart 2008 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vreemdelingenwet (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 10 706 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 mei 2008 werd verzoekster bevolen het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 19 juni 2008 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 maart 2008, ontvankelijk verklaard.

Verzoekster diende op 23 december 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer aangaande de aanvraag van 10 maart 2008 een medisch advies op.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 maart 2008, werd op 31 juli 2012 ongegrond verklaard.

Op 2 november 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 5 november 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19).

Op 14 januari 2013 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 2 november 2012, onontvankelijk verklaard.

Op 30 april 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Tegen die beslissing diende zij op 13 mei 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tot nietigverklaring ingesteld op 13 mei 2013, gericht tegen de bijlage 20, bij arrest nr. 108 172 van 12 augustus 2013.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 december 2011, werd op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 16 oktober 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 138 579.

Op 4 november 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2014 diende zij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarna op 28 mei 2014 een beslissing tot niet in overwegingname werd genomen.

Verzoekster diende op 19 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 15 juli 2014 besloot de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 26 juni 2014 diende verzoekster een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2014 diende zij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De vierde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 juni 2014, werd op 6 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 6 augustus 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2014 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) .

Op 2 februari 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 137 821 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 maart 2015 diende verzoekster een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 maart 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 140 805, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 16 oktober 2013, tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 3 juli 2015 diende verzoekster een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 27 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 176 436.

De aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 9 maart 2015 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd op 24 maart 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.03.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

B.E.

R.R. Nr: (0)xxx

Geboren te Radivojce op (...)1971

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden :

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06/08/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26/06/2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26/06/2014 (zie bevestiging arts dd.20/03/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06/08/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 5 juni 2015, bij arrest nr. 147 188, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 25 augustus 2015 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de volgende schendingen op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht (juncto. Art. 9ter §3 5° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat enkel in op de vermeldingen in de medische getuigschriften, de Staatssecretaris vergelijkt enkel de medische getuigschriften van de eerdere aanvraag met de nieuwe aanvraag. Art. 9ter -§ 3, 5° Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Art. 9ter - §3 5° beperkt zich echter niet tot elementen genoemd in het medisch getuigschrift, de beperkte vergelijking in de bestreden beslissing van de elementen ingeroepen in de respectievelijke medische getuigschriften kan dus niet leiden tot de conclusie dat er geen nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of de andere bijlagen) zelf kan een nieuw element worden ingeroepen. De vraag of er nieuwe elementen zijn, beperkt zich m.a.w. niet een vergelijking van de medische getuigschriften, doch wel van de globale dossiers... Het blijkt niet dat de Staatssecretaris ook de respectievelijke aanvragen en bijgevoegde stukken heeft vergeleken c.q. onderzocht; uit het advies blijkt dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken. De aanvraag en de aanvullende stukken bevatten verschillende nieuwe elementen, vnl. inzake de bijzonder gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor verzoekster noodzakelijke behandeling en geneesmiddelen; zie p. 3 t.e.m. 4 van de nieuwe aanvraag: De uitgebreide argumentatie nopens de gebrekkige gezondheidszorg in Kosovo (schrijnend gebrek aan medicatie, aan specialisten, zoals bevestigd door dhr. H. J., Ombudsman (p. 6 aanvraag); De afwezigheid van een publieke ziekteverzekering en de wijdverbreide corruptie in de gezondheidszorg, en de daaruit voortvloeiende niet-toegankelijkheid van de gezondheidszorg, voor zover deze beschikbaar zou zijn (quod non) (p. 4); Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze nieuwe elementen, is zij niet afdoende gemotiveerd en in strijd met art. 9ter § 3, 5° Vreemdelingenwet”.

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de vraag of er nieuwe elementen zijn, zich niet beperkt tot een vergelijking van de medische getuigschriften, doch wel van globale dossiers. Het zou niet blijken dat de verwerende partij de respectievelijke aanvragen en bijgevoegde stukken heeft vergeleken. Zij stelt dat de aanvraag en stukken verschillende nieuwe elementen bevatten, zijnde m.b.t.

gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid en behandeling en geneesmiddelen. Met die elementen zou geen rekening gehouden zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 26 juni 2014 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op dat onder meer luidt als volgt: "(...) Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene last heeft van een posttraumatische stress-stoornis. Het gaat hier om een chronisch probleem, maar uit het dossier blijkt niet dat de betrokkene nauwgezette gespecialiseerde opvolging geniet. Aangezien er geen concrete elementen zijn die wijzen op een ernstige psychiatrische aandoening is er ook geen absolute noodzaak tot innemen van medicatie. De behandeling met Risperdal en Lormetazepam kan dus niet als essentieel beschouwd worden. Wat betreft de opname op spoedgevallen op 04/06/2014, waarbij er mogelijks sprake was van een auto-intoxicatie is er geen enkel objectief element dat aantoonde dat het om een ernstig medisch probleem ging. Het feit dat er een verder onderzoek werd verricht om de mogelijkheid tot intoxicatie aan te tonen of te behandelen (...) wijst erop dat het niet om een ernstig probleem ging. (...) "

De vierde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 juni 2014, werd d.d. 6 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Uit de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 9 maart 2015, blijkt dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift toevoegde van dr. VDS van 2 maart 2015, waarin gesteld werd dat zij lijdt aan depressieve episoden, recidiverend en spanningsklachten. In de bijlage van 12 juni 2014 werd er verwezen naar een opname van 5 juni 2014, waaromtrent reeds geoordeeld werd in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 augustus 2014.

Uit een vergelijking van de twee aanvragen blijkt wel degelijk dat de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn, namelijk depressie en stress. De medische elementen werden dus reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Op basis van die vaststelling diende de aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wat luidt als volgt: "De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk k : (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. " In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt: "Ten slotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34) . Met betrekking tot hetgeen wordt bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeldt de memorie van toelichting: "Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient op grond van artikel 9bis r nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt ook ontmoedigd. " (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 36).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het voorgelegde medische getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt. Verzoeksters betreffende de behandeling in het herkomstland en de medicatie doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gezondheidstoestand op zich ongewijzigd is. Er kan worden verwacht van verzoekster dat zij kennis heeft van de elementen die zij heeft ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en dat voormelde motivering haar dan ook in staat stelt - zoals ook blijkt uit haar verdere uiteenzetting - om in rechte op te komen tegen deze beslissing. Er diende dan ook geen onderzoek te gebeuren naar de mogelijkheden van behandeling in het herkomstland, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 114 658 van 28 november 2013 onder meer wat volgt:

" (...) Kernbetoog van verzoekers is dat wel degelijk nieuwe elementen werden ingeroepen bij het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Zij preciseren dat deze gegevens zijn: het feit dat verzoekster diverse malen werd gehospitaliseerd dat er nood is aan medicatie en dat verzoekster 66% arbeidsongeschikt is. Te dezen dient de Raad op te merken dat deze elementen niet maken dat het gaat om een andere gezondheidstoestand die niet eerder werd ingeroepen. (...)" Er kan ook gewezen worden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijfformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het enig middel is ongegrond".

3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, zodat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 9ter, § 3 - 5° van de vreemdelingenwet en dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. Tevens wordt het volgende gesteld:

“Op 06/08/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26/06/2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26/06/2014 (zie bevestiging arts dd.20/03/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06/08/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verzoekster betwist deze motieven en voert aan dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken, terwijl eigenlijk de ingeroepen elementen moeten worden vergeleken. Deze elementen beperken zich volgens verzoekster niet tot wat vermeld wordt in de medische getuigschriften, ook in de aanvraag kan volgens haar een nieuw element worden ingeroepen. Verzoekster stelt dat deze vergelijking van aanvragen met bijlagen nergens uit blijkt, er blijkt enkel dat de medische getuigschriften werden vergeleken. Verzoekster benadrukt dat zij in haar laatste aanvraag zelf wel degelijk nieuwe elementen had aangevoerd, met name de gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en medicatie (gebrekkige gezondheidszorg in Kosovo, afwezigheid van publieke ziekteverzekering en wijdverbreide corruptie).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster de aanvraag van 9 maart 2015 op volgende elementen steunde:

- het standaard medisch getuigschrift van 2 maart 2015 vermeldt als diagnose “depressieve episoden – recidiverend + spanningsklachten tgv meerdere factoren (o.a. psychosociaal – zie ook verslag PAA7)”;
- de medicamenteuze behandeling wordt vermeld;
- er wordt vermeld dat de opvolging bij een psychiater loopt en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling langdurig is;
- als mogelijke gevolgen bij het stopzetten van de behandeling wordt vermeld “indien deterioratie, risico op ernstiger beeld + suïciderisico”;
- in de aanvraag zelf wordt voor de aandoening verwezen naar het bijgevoegde standaard medisch attest, tevens wordt verwezen naar de heersende situatie in Kosovo.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster de aanvraag van 26 juni 2014 op volgende elementen steunde:

- het standaard medisch getuigschrift van 19 juni 2014 vermeldt als diagnose “er is sprake van een post-traumatische stress stoornis. Recent ook een toename van depressieve klachten met slaap- en eetstoornissen en momenteel ook suïcidale ideatie. Zou begin juni een auto intoxicatie hebben ondernomen”;
- de medicamenteuze behandeling wordt vermeld;
- er wordt vermeld dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling onbepaald is;
- als mogelijke gevolgen bij het stopzetten van de behandeling wordt vermeld “toename van suïcidaliteit”;
- in de aanvraag zelf wordt voor de aandoening verwezen naar het bijgevoegde standaard medisch attest, tevens wordt verwezen naar de heersende situatie in Kosovo.

In de beslissing genomen in antwoord op de aanvraag van 26 juni 2014, met name de onontvankelijkheidsbeslissing van 6 augustus 2014, blijkt dat deze aanvraag inhoudelijk werd onderzocht maar dat werd gesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Gelet op de gelijklopende inhoud van de medische attesten en van de aanvraag, en op de behandeling van de vorige aanvraag in de beslissing van 6 augustus 2014, steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om in zijn advies van 20 maart 2015, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, te oordelen dat *“uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoening van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 26/6/2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 2/3/2015 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”* Bijgevolg kon ook in de bestreden beslissing worden vermeld dat *“Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26/06/2014 (zie bevestiging arts dd.20/03/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06/08/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.”*

Daargelaten de vraag of de gemachtigde zowel de medische getuigschriften als de aanvraag zelf moet vergelijken, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zowel in haar aanvraag van 26 juni 2014 als in haar aanvraag van 9 maart 2015 een titel *“II.2. Betreffende de heersende situatie in KOSOVO”* vermeldde waarin zij verwijst naar algemene rapporten en artikelen over de gezondheidszorg in Kosovo. Er dient te worden opgemerkt dat deze titel in de twee aanvragen van verzoekster identiek is en een

identieke inhoud bevat, onder meer een verwijzing naar verklaringen van de voormalige ombudsman van Kosovo, de heer H.J. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat zij in haar aanvraag nieuwe elementen had aangevoerd, met name de gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en medicatie (gebrekkige gezondheidszorg in Kosovo, afwezigheid van publieke ziekteverzekering en wijdverbreide corruptie). Uit de stukken van het dossier blijkt dat zij deze zaken, los van de vraag of deze in ogenschouw dienden te worden genomen, ook al had vermeld in haar aanvraag van 26 juni 2014. Verzoeksters kritiek steunt bijgevolg op onjuiste feiten en kan niet worden aangenomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET